

Streszczenie

Niniejsza rozprawa doktorska pod tytułem „Rola nauczyciela – wykładowcy w kształceniu praktycznym z zakresu medycyny estetycznej” napisana została nie tylko dla osób związanych z dydaktyką zajęć edukacyjnych praktycznych, ale także dla zainteresowanych sztuką trenera i coacha medycyny estetycznej. Rozprawa głównie opisuje osobiste zmagania autora w tym zakresie, które niczym jazda w kalejdoskopie zmieniały się i ewoluowały przez przeszło trzy lata. Autor pragnie podkreślić, że problemy pracy dydaktyczno-metodycznej nauczyciela–wykładowcy w kształceniu praktycznym medycyny estetycznej uważa za punkt centralny tejże pracy doktorskiej, a tekst jest tylko pewnym podsumowaniem oraz dodatkiem do głównego fragmentu metodologii analitycznej. Traktuje go jako uzupełnienie całości i suplement do zrozumienia swoich intencji. Podstawowym założeniem całości była próba, odnalezienia na nowo wartości płynących z podstawowej działalności edukacji praktycznej i efektów osiąganych w medycynie estetycznej. Począwszy od samych pomysłów, podejścia do nich, przez budowanie i konstruowanie projektu, do wyboru metod realizacji i ostatecznie uzasadnienia swoich decyzji.

Projekt badawczy niniejszej pracy obejmuje dwa niezależne badania. Pierwsze z nich ma charakter porównawczy, a jego celem było wskazanie możliwych różnic pomiędzy praktycznym kształceniem w obszarze medycyny estetycznej, w kontekście dynamicznie zmieniających się uwarunkowań technologicznych i prawnych w kraju i za granicą. Badanie drugie ma charakter quasi – eksperymentalny, a jego celem było sprawdzenie czy poddanie osób - klientów procesowi medycyny estetycznej zmieni w sposób korzystny ich obraz samego siebie i samoocenę.

W przeprowadzonych badaniach wykorzystano następujące narzędzia pomiaru zmiennych: Wielowymiarowy Kwestionariusz Samooceny MSEI (O'Brien i Epstein, 1988), Ankieta do samooceny kontroli zarządczej (Uniwersytet Pedagogiczny Kraków, 2023) oraz Ankieta wpływu metod dydaktycznych na proces nauczania. Zmiennymi niezależnymi różnicującymi grupy badawcze były: Arkusz samooceny nauczyciela – wykładowcy w kształceniu praktycznym z zakresu medycyny estetycznej, Metoda studium przypadku i Analiza porównawcza w badaniach kształcenia medycyny estetycznej.

Badania odbywały się na terenie województwa małopolskiego, dolnośląskiego, wielkopolskiego oraz śląskiego. Przeprowadzone badania ukazały, że stopień oceny

kształcenia praktycznego przez nauczycieli-wykładowców w medycynie estetycznej nie różnicowały się w trakcie pomiaru. Samoocena w pomiarze także nie była istotnie różna w badanych grupach. Pomiar wskazuje, że wykładowcy kształcenia praktycznego w tym zakresie charakteryzuje wyższy wskaźnik efektywności, potrzeby osiągnięć, potrzeby dominacji, potrzeby rozumienia siebie i innych, potrzeby afiliacji, potrzeby autonomii, potrzeby zmian, potrzeby zaufania do siebie i osobowości twórczej.

We wstępie autor starał się dokonać analizy efektywności praktycznego kształcenia w obszarze medycyny estetycznej, w kontekście dynamicznie zmieniających się uwarunkowań technologicznych i prawnych tej dziedziny. Refleksja nad własną praktyką zawodową w medycynie estetycznej zainicjowała systematyczny proces badań oraz udoskonalania metodyki dydaktycznej, ukierunkowanej na optymalizację programów nauczania. Określa sytuację w medycynie estetycznej sprzed przystąpienia do otwarcia doktoratu. Wyjaśnienie to jest niezbędne, ponieważ wcześniejsze znaczenie medycyny estetycznej jako dziedziny medycznej rozwijającej się dynamicznie na przestrzeni ostatnich dekad jest nierozdzielnie związane z kulturowymi uwarunkowaniami postaw wobec wyglądu i zdrowia. Przedstawiono w nim podstawy teoretyczne oraz historyczny zarys medycyny estetycznej. Analiza ewolucji trendów w medycynie estetycznej pozwoli na zrozumienie, jak zmieniające się potrzeby i oczekiwania społeczne wpływają na tę dziedzinę. Ponadto autor koncentruje się na istotnej roli, jaką pełnią szkolenia praktyczne w procesie przygotowania wykładowców z zakresu medycyny estetycznej.

W kontekście dynamicznego rozwoju tej dziedziny, odpowiednie szkolenia są niezbędne, aby wykładowcy mogli efektywnie przekazywać swoją wiedzę i umiejętności przyszłym specjalistom, dbając jednocześnie o utrzymanie najwyższych standardów praktycznych oraz bezpieczeństwa pacjentów. Autor przedstawia swoją wersję metodologii i narzędzi oceny efektywności szkoleń w obszarze medycyny estetycznej. Szczegółowo analizuje kompetencje zawodowe, które są kluczowe dla nauczycieli-wykładowców medycyny estetycznej. Jednocześnie podkreśla zarówno znaczenie twardych umiejętności technicznych, jak i miękkich zdolności interpersonalnych, niezbędnych w efektywnym kształceniu przyszłych specjalistów. Przedstawia swój osobisty stosunek do wymagań kwalifikacyjnych nauczycieli – wykładowców medycyny estetycznej. Na dowód tego podaje okoliczności i powody zmian jakie powinny nastąpić w przyszłości w zawodzie nauczyciela-wykładowcy medycyny estetycznej. Istotnym celem kluczowym jest to, że medycyna estetyczna staje się coraz bardziej popularna i powszechnie akceptowana, co wpływa zarówno na oczekiwania pacjentów, jak i na potrzeby szkoleniowe specjalistów. Równocześnie wiąże się z potrzebami podniesienia jakości pracy nauczyciela – wykładowcy medycyny estetycznej. Ostateczne podsumowania całej rozprawy doktorskiej wraz z wnioskami zawarto w zakończeniu. Głównym problemem badawczym było pytanie: Jakie przekonania epistemologiczne towarzyszą nauczycielom-wykładowcom w ich praktyce zawodowej i jakie wynikają z nich implikacje pedagogiczne? Odpowiedzi na te pytania zamknięto we wnioskach. Warto wspomnieć, że ważną rolę w diagnozowaniu problemów odegrały również materiały ośrodków analitycznych generowane przez ekspertów z obszaru podjętych przez autorkę badań.